

opusdei.org

"Rođenje hendikepiranog djeteta je poput tsunamija"

Cosimovo rođenje bio je Stefanijin prvi veliki šok, ali njena nanovo ojačana vjera dovela ju je do toga da pokrene i pomaže pokretanje programa za djecu sa sličnim problemima.

19.05.2014.

Rođenje hendikepiranog djeteta je poput tsunamija, nezaustavljiv val

koji te može preplaviti i uništiti. Rođenje mojeg sina Cosima me potreslo do srži, potpuno me dekoncentriralo. Sve je izgledalo kao da odlazi u vjetar: moje nade, moji snovi... Sve je bilo izgubljeno ili stavljeno pod veliki upitnik.

ada je rođeno moje drugo dijete, Cosimo, osjećala sam se bespomoćnom i postavljala si pitanja koja si svaki roditelj hendikepiranog djeteta postavlja: Što sam krivo učinila? Zašto sam zaslužila sve to? Bože, ako postojiš, gdje si se sakrio?

Očito, situacija djeluje i na ljude oko tebe: supružnik je još zbunjeniji nego ti i shvaćaš da su tvoji rođaci (iako mogu reći drugačije) uzrujani i nesretni. Odjednom, živiš život koji nikada ne bi izabrao, situaciju u kojoj se nikada ne bi htio naći.

Imala sam puno sreće (sada bih radije rekla Providnosti) da sam razgovarala s neuropsihologom koji

mi je dao nade. Ta me osoba uvjerala da će Cosimo imati lijep život, možda teži, ali vrijedan življenja. Moj će sin postati čarobna osoba, jednostavnija od ostalih, ali vrijedna ljubavi. Samo sam trebala vjerovati. Ali u što?

Jednog dana, dok sam još tražila odgovore na sva moja pitanja, suprug me je upoznao sa svećenikom Opusa Dei. Jasno se sjećam trenutka kad sam mu rekla: “Sad si još doveo i svećenika kući radi mene i, da bude još bolje, iz Opusa Dei.”

Tada moja vjera nije bila vrlo jaka. Vjerovala sam, ali kao da sam očekivala nešto zauzvrat. Vjerovala sam bez vjerovanja, bez Ljubavi. Na kraju sam, zahvaljujući Sv. Josemariji Escrivá, pronašla Ljubav.

Zahvaljujući njemu razumjela sam da svaka radost ima korijen u obliku križa. Ne možeš stvarno uživati u životu i biti sretan ukoliko nemaš

jedinstvo života, ako tvoja radost nije utemeljena u korijenu, u križu.

Shvatila sam da vjerovati ne znači primiti anesteziju protiv patnje, već znači živjeti sa sigurnošću da nas, i u trenutcima patnje, netko voli; vjerovati znači shvatiti da smo voljeni, da smo djeca. Otkrila sam da smo i Cosimo i ja djeca istog Oca, onoga koji nas sve voli takve kakvi jesmo. Sada zahvaljujem Bogu što mi je dao Cosima upravo takvog kakav je. Znam da Cosimo ima svrhu u životu, a ja trebam činiti sve što mogu kako bih živjela uz njega zauvijek. To je smisao mog života.

Naravno, htjela sam podijeliti to veliko otkriće s mnogim ljudima, ali kako? Moj put je bio, i nastavlja biti, SIPARIO, udruga u kojoj, uz pomoć supruga Marca, pokušavam pružiti nadu drugim roditeljima, koji poput nas, imaju djecu s intelektualnim ili fizičkim hendikepom.

Cilj je pružiti toj djeci „radnu budućnost”, stoga što svi trebamo raditi, ne samo kako bi se uzdržavali, već i da sudjelujemo u poboljšavanju društva. Činjenica koju nam Knjiga izlaska govori je da smo stvoreni *ut operaretur*, kako bi radili, podrazumijeva da to mogu i teško hendikepirani ljudi.

Tako je rođena prva društvena zadruga tipa B – restoran u Firenci u Via Serragli. Devet je mladih ljudi sada tamo zaposleno, uz druge koji im pomažu kao terapeuti. S obzirom da u restoranu nije bilo dovoljno posla za sve, moj suprug je dobio inspiraciju da se proširimo na polje komunikacije.

Dvije godine nakon otvaranja restorana, počela je druga zadruga *SIPARIOTV*, web TV stranica koja će uskoro, nadamo se, postati cjeloviti digitalni televizijski kanal. Kako bi to bilo uspješno, nadamo se da će ljudi

shvatiti da naši mladi, sa svojim ograničenjima, mogu potaknuti interes, iznenaditi i zabaviti.

Uz ove dvije zadruge počela je i treća, nazvana *Made in Sipario*, trgovina umjetnina i ručnih radova, gdje su kreativnost i jarke boje tajni sastojak umjetničkih artikala koji se tamo proizvode.

Moj život je sada vrlo užurban, posebno od kada je rođen SIPARIO. Vidim da posvećujem sve više i više vremena mladim ljudima koji tamo rade, kao i volonterima koji im pomažu.

Cijeli moj dan, od trenutka kada se ustanem ujutro, do večeri, je ispunjen obvezama podijeljenim između obitelji i posla kod kuće, pomaganja suprugu u uredu i mojeg rada u zadrugama. Sve moje dnevne obveze su sjedinjene u niti koja ih sve veže zajedno i daje im smisao: pohađanje Svete Mise, molitva i

nekoliko minuta čitanja duhovnog štiva svaki dan.

Kako uspijevam sve to? Iskreno, ne znam. Nekada samu sebe upitam: kako sam mogla prije živjeti bez toga? Energija nije moja: „Mogu činiti sve stvari u Njemu koji mi daje snagu.” Mislim da se na kraju sve svodi na to da se organiziram tako da imam vremena za druge.

Uživam biti s drugim ljudima, provoditi vrijeme s mojim mladim prijateljima u SIPARIO. Osjećam se kao teta svima njima. Jako ih volim i želim sve najbolje za njih, predivni su ljudi, ispunjeni životom i radošću, Kada provodiš vrijeme s njima nikad ne možeš biti tužan – možda umoran, ali nikada tužan. A to nije tako mala stvar!

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/rodenje-hendikepiranog-
djeteta-je-poput-tsunamija/](https://opusdei.org/hr-hr/article/rodenje-hendikepiranog-djeteta-je-poput-tsunamija/) (10.04.2026.)